

[Grothe Philip.]

at det er livsvigtigt for universiteterne at få de bevillinger til forskerstillinger og institutter, som er nødvendige for at opretholde universiteternes videnskabelige standard. I mit parti er vi ganske klar over, at forskningen er forudsætningen for en fortsat velstandsudvikling. Det kan være farligt at sakke agterud på det videnskabelige område. Også her gælder det, måske endda i særlig grad, at man ikke bør være for kortsynet.

Det radikale venstre har nylig ved behandlingen af lovforslaget om en forvaltningshøjskole givet udtryk for stor sympati med tanken om uddannelse af statens medarbejderstab, men vi mener også, at staten rent lokalemæssigt burde tilstræbe at være en bedre arbejdsgiver. Overfyldte og dårligt ventilerede arbejdslokaler virker ikke befordrende på arbejdets effektivitet. Ud fra samtaler og ved selvsyn har jeg forstået, at de sanitære foranstaltninger og spise- og køkkenlokaliteter også ofte er yderst ringe og i mange tilfælde ville blive underkendt af arbejdstilsynet, hvis det drejede sig om en privat virksomhed. Jeg er klar over, at jeg her rører ved noget, der kan blive meget bekosteligt, men det kan nu engang ikke være rimeligt, at statens personale på disse områder skal være ringere stillet end andre.

Nu forestår så arbejdet i finansudvalget med at gennemgå budgettet i detaljer, post for post. Hver enkelt udgift vil blive underkastet en kritisk vurdering med henblik på, om noget bør spares, om noget bør udskydes til senere. Hvad angår de store linjer, kan jeg med de forbehold, jeg gav udtryk for i forbindelse med omtalen af finanspolitikken som konjunkturregulator, give tilsagn om en positiv medvirken ved den senere behandling af finanslovforslaget.

Skræppenborg-Nielsen: Af statsregnskabet for 1963-64 fremgår det bl. a., at der er sparet noget over 100 mill. kr. på de civile anlægsudgifter. Dette forhold, siger den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale, skyldes dels udskydning til efteråret af byggearbejdernes iværksættelse, dels at det ikke har været muligt at gennemføre de statslige investeringer, der var planlagt, i det tempo, man havde regnet med. Den besparelse, der her er tale om, har næppe

kunnet glæde den højtærede finansminister, selv om han mangler penge. Os glæder besparelsen i hvert fald ikke. Den glæder os ikke, fordi det er vor opfattelse, at det, der her har fundet sted, er en meget uheldig form for sparsommelighed, en sparsommelighed, hvis årsag bl. a. skyldes byggestop for ofte meget nødvendige arbejder, arbejder, der for længst er godkendt, og som mere og mere trænger sig på. Vi tror ikke, at der spares noget som helst ved en sådan fremgangsmåde. Alle hidtil gjorte erfaringer viser nemlig det modsatte. Det, der sker, er blot, at de forskellige arbejder hober sig op. Det bliver stadig vanskeligere at få dem gennemført, og når de så engang endelig gennemføres, ja, så har vi desværre set alt for mange eksempler på, at de bliver langt dyrere end oprindelig budgetteret. Hertil kommer, at udskydelsen af offentlige anlægsarbejder også kan virke fordyrende derved, at man samtidig ofte sinker en fornuftig rationalisering af driften og dermed en billigørelse af driften, der af og til kan være hårdt tiltrængt, og det har adskillige ordførere jo allerede været inde på i dag.

Vi har sagt det før, og vi vil tillade os at sige det igen: der er for os ingen som helst tvivl om, at investeringsstøtten gennem de lovfæstede afskrivningsregler, som i dag er gældende, afskrivningsregler, som det private erhvervsliv naturligvis anvender fuldt ud, er alt for rundhåndet og derfor efter vor mening kraftigt bør nedskæres eller omlægges. Det, vi i denne forbindelse har set og oplevet alt for ofte, er jo desværre, at samtidig med, at hårdt tiltrængte offentlige anlægsarbejder er udskudt eller henlagt til bedre tider — det gælder bl. a. opførelsen af hårdt tiltrængte plejehjem, og det gælder mange andre ting — har det private erhvervsliv i kraft af og mange gange alene i kraft af afskrivningsreglerne, af investeringsstøtten, kunnet gennemføre ting, der ud fra hensynet til samfundets tarv uden større skade for nogen udmærket havde kunnet vente.

Det centrale i den til enhver tid førte finanspolitik er naturligvis til syvende og sidst spørgsmålet om et kasseoverskuds størrelse. Kasseoverskuddets størrelse må derfor siges at være det vigtigste tal i det finanslovforslag, som vi nu behandler. For ikke længe siden gennemførte man her i